

„Még egy kis idő, és nem láttok engem, megint egy kis idő, s megláttok majd engem.”

A mondatban szereplő első „kis idő” kifejezés valószínűleg azért hangzott el Jézus szájából, mert erősíteni, bátorítani akarta az apostolokat az elkövetkezendő megpróbáltatások megértésére és elfogadására: őt elfogják majd, és elveszejtik, az apostolok pedig át fogják élni a félelmet, az elkeseredést, magukra maradottságot. Nem szabad, hogy Jézus elítélése, keresztfeszítése és halála miatt elveszítsék a hitüket, s így megszakadjon a kapcsolat az apostolok és a Mester között. A kis időt, vagyis azt a pár napot, ami alatt tragikus, rettenetes dolgok fognak történni, nekik is meg kell élni, és ki kell bírni. De utána egészen más és valóban örömteli dolgok fognak bekövetkezni, *meg fogják látni Őt*.

Már a magyarban is jelentésmódosulással bír a *látni* igéhez képest a *meglátni* ige, a görögben pedig egyenesen két különböző szó fejezi ki a lényegét, észlelni lehet a *meglátni* szó széles jelentéstartalmát. Jézus egyébként is rengetegszer foglalkozott ezzel az emberi életünkhöz nélkülözhetetlen fogalommal, többeknek konkrétan visszaadta a látását, de még inkább *magatartást, lelki hozzáállást* szeretne elérni az embereknél, nála a *meglátás* a lényeg látását, megértést, a felszín mögé menni tudást, elmélyülést, megváltozást, a meglátotthoz való hűséges ragaszkodást, és még sok hasonlót jelent, illetve ő *meglátja* a jót, a változni tudást a vámos Mátében és még sokakban, ezzel példát állítva élénk.

Annyira szeretnék én is jobban látni, több mindent befogadni, nagyobb életalakításra eljutni!

Mennyi időt szánok naponta arra, hogy elmélyüljek, lássam is magamat, lássam az igazi arcomat, a valódi feladataimat?

Ad-e fogódzót számomra Jézus halála előtti felkészülése a rossz elfogadására?

Tudok-e a baj előérzetekor is a rábízottakra gondolni, beléjük erőt önteni?

Amikor valamit jobban látok, mint a körülöttem lévők, dörgedelmet, kioktatást kapnak tőlem, vagy szeretetteli sóhajtással el tudom fogadni, amire pillanatnyilag képesek?

Alkalmas lennék-e új hívások meglátására és befogadására?

Tényleg világosan akarok látni? Ha valamit igazán meglátnék, képes lennék kidobni olyan szokásokat, megrögzöttségeket, amik eddig akadályoztak?

Meg tudom-e látni a „rám akaszkodó”, belőlem erőt meríteni akaró emberben a szunnyadó jót, akarok-e neki valami biztatót adni Jézus és az Atya világából?

Magyar Ági, Székesfehérvár